

ΓΑΛΑΤΕΙΑ « ΠΑΡΩΔΙΑ »

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ σκηνὴ παρουσιάζει αἰθουσαν. Εἰς τὸ μέσον βάθρον ἄνευ ἀγάλματος. Πρὸς τὰριστερὰ παρὰθρον.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ

Γαλάτεια.—Ἐλθέ ἐδῶ, καλλὴ Εὐρύκλεια, καὶ λέγε ὅσα γνωρίζεις.

Εὐρύκλεια.—Ἦτο ἥρωσ καὶ ἀπέθανεν ὅπως εἰς ἥρωσ ἀρμόζει. Δὲν ἐκλυσε τὴν τρυφερὰν νεότητά σου, ὁ ἀτρόμητος ἀργοναύτης, ὅστις τσακίς τὸν θάνατον ἀντεμετώπισε, ὠχρίασε πολὺ καὶ εἶπε: Ἄ, δυστυχῆ Γαλάτεια, μένεις μόνη, ἔρημος, χωρὶς προστάτην. Εἶν' ἡ πληγὴ μου, πληγὴ με ἐγγχειριδίον ἀδελφοῦ καὶ δι' αὐτὸ θανατηφόρος εἶνε.

Γαλάτεια.—Ἄ... νομίζει ὅτι τὸν ἐφόνευσεν ὁ Πυγμαλίων;

Εὐρύκλεια.—Ναί.

Γαλάτεια.—Μὴ τὸν κατηράσθῃ; Ὡ γηραιά, ἄς ἔλεγες τὸνομα τοῦ φονέως. Ναί, εἰς ἐμὲ νὰ πέσῃ ἡ κατὰρα ἔπρεπε.

Εὐρύκλεια.—Σ' ἠγάπα τόσον, ὥστε ἐφοβήθην ἡ πληγὴ τοῦ ἐγγχειριδίου δίδει θάνατον ἀνώδυνον. Ἄλλ' ἂν ἐμάνθανε τὸν φονέα σου, πολὺ θὰ ἐπόνει, Γαλάτεια, πταίω ἂν τὰς τελευταίας του στιγμᾶς, ἀπῆλλαξ ἀποκαλύψεως φοικτικῆς, ὀδυνηρᾶς.

Γαλάτεια.—Ναί, πταίεις, γράϊα. Νὰ μάθῃ ἔπρεπε.

Εὐρύκλεια.—Τώρα γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν, ἡσύχασε (ἐξέρχεται).

Γαλάτεια.—Ἄν εἰς τὸν Ἄδην συναντήσῃ τὴν Μήδειαν, ἄς εἴπῃ: ὅτι ἡ Γαλάτεια ἀγαπᾷ με ἄλλον ἔρωτα, καὶ προτιμᾷ εἰς συντρόμματα νὰ πέσῃ ἡ ἰδία, ἀλλ' ὄχι μίαν τρίχα νὰ βλάψῃ τοῦ φίλάτου της.

(Εἰσέρχεται ὁ Πυγμαλίων μετὰ τῆς Γλυκέρως.

Ἡ Γαλάτεια κρῖπεται εἰς τὸ βάθος).

Πυγμαλίων.—(δίδει διαταγὰς εἰς τοὺς ἔξω τοῦ θαλάμου). Καὶ νὰ στηθῇ ἀγάλμα τῆς Γλυκέρως, εἰς τοῦ ναοῦ τὴν εἴσοδον. Πρὸς τιμὴν τῆς νέας σας δεσποίνης, ἀγῶνας θὰ τελώσωμεν καὶ ὁ νικητὴς ἀπὸ τῆς λευκῆς χειρὸς της, τὸ γέρας θὰ λάβῃ. (Πρὸς τὴν Γλυκέρω). Γλυκέρω, εἰς' εὐχαριστημένη; Τί; ἀκόμη σύνφορος; Ζῶσα μὴ σὲ φοβίζει ἡ Γαλάτεια; Τὸν θάνατόν της θέλεις; Γνωρίζεις, ὅτι ἠρνήθη τὴν ἀθανασίαν της; εἶνε θνητὴ, θὰ ἀποθάνῃ μίαν ἡμέραν καὶ αὐτὴ. Νὰ ἦνε δὲ ἐκ τῆς ζωῆς της εὐχαριστημένη, δὲν πιστεύω. Ὁ θάνατος ἀπαλλαγὴ θὰ ἦνε δι' ἐκεῖνην, ἥτις κλαίει τόρξ, ὡς μανθάνω, τὴν ἀθανασίαν της.

Θέλεις, Γλυκέρω, τοὺς λογισμοὺς σου μὴ κρύψῃς ἡ ἡμέρα ἡ σημερινὴ ἡ ἡλιολουσμένη, θὰ ἦν ἡ τελευταία της. Θὰ ἐκπλαγῇ ὁ Ἄδης, ὦ Γλυκέρω, θεοὺς φιλοξενῶν. Ἦθελον τὴν ἐκπλαγῆν νὰ κάμω ταύτην εἰς τὸν Πλούτων καὶ νὰ δώσω σύντροπον ἐπάξιον καὶ

εἰς τὴν Περσεφόνην. Λέγε, Γλυκέρω, (ἀπέρχονται).

Γαλάτεια.—Τὸν ἔσωσα ἐγώ. Ἡ ταπεινὴ ἑταίρα, τὸ Γλυκέρω, ἂν τὴν ζωὴν μου θέλῃ, δὲν ζητεῖ μεγᾶλα πράγματα. Εἶνε πτώμα ἡ Γαλάτεια καὶ ἔπαυσε νὰ ζῆ, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδε τὸν Πυγμαλίωνα τῆς ψυχρανθέντα.

Τὸν ἔσωσα καὶ ἡ ἀγαπητὴ του κεφαλὴ, δὲν διατρέχει τώρα κίνδυνον. Ὡ ἄς διασπεδάξῃ. Ἡ Ἄφροδιττὴ ἡ κακὴ τὴν καρδίαν τοῦ Πυγμαλίωνος ἐψύχρανε. Αὐτὸς δὲν πταίει καὶ ἂν πρόκηται ὁ θάνατός μου, χαρὰν νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν Πυγμαλίωνα, ἡ αἰχμὴ αὐτὴ βαρεῖσα εἰς τὸ δηλητήριον, πολλοὺς νὰ στεῖλῃ ἀκούρατος, εἰς τὰ ζοφερὰ τοῦ Πλούτωνος βασιλεία δύναται.

(Πηλοιάζει πρὸς τὸ παρὰθρον). Ἡ τελευταία μου ἡμέρα ἡλιολουστος. Ἡ Κύπρος, ἐορτάσιμον παρουσιάζει ὄψιν κ' ἐκεῖ κάτω ἐπὶ πεντακίον παρουσιάζει ὄψιν κ' ἐκεῖ κάτω ἐπὶ πεντακίον μαρμάρου, λαξεύει τῆς Γλυκέρως ἀγάλμα, ὁ γλύπτης ὁ ἀθάνατος, ὅστις εἰς στιγμὴν ἐμπνεύσεως ἐγλυψε τὴν Γαλάτειαν, ἧς ἡ ἔκπαγλος καλλονὴ, ἐδέσμευσε τὰς φρένας τοῦ ὠραίου Πυγμαλίωνος.

Τὸν βλέπω νὰ ἐργάζεται, ὡς ἄνθρωπος γενναίαν ἀναμείων ἀμοιβὴν. Εἶν' αἱ γραμμὴι του σύμμετροι καὶ τεχνικαί. Ὁ ἀκριβοπληρωτὴς τεχνίτα, ἀλλὰ κλαῖσει, τὸ ὠραιότερόν σου ἔργον ἡ Γαλάτεια, τὴν ὁποίαν ἡ πτερωτὴ σου φαντασίαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὴν ἀνεζήτησε, τί εἶπεν;

Τὸ ἀγάλμα ἐκεῖνο ἦτο ἡ ἀθανασία διὰ σέ, τὸν γλύπτην τὸν θνητόν.

Τὸ ἔργον σου, ἰδὲ αὐτὸ συντρόμματα, καταπατούμενα ἀπὸ τοὺς πόδας τῆς Γλυκέρως. Γλύπτα, τὸ ἔργον σου δὲν τὸ πονεῖς καὶ δέχεσαι εὐγνωμονῶν τὸ ταπεινὸν ἀργύριον, τὸ ὅποιον ῥίπτει μετὰ περιφρονησεως, ἡ χεῖρ, ἥτις τὸ κλέος σου συνέτριψε;

Ἐργάζου, ἐκλινε τὸ σῶμα σου κ' ἡ κεφαλὴ σου ἐκλινε βαρεῖα. Τί; βλέπω δάκρυα, πονεῖς, κ' ἐνῶ ἐργάζεσαι ἔργον θνητόν, θρηνεῖς τὸ ἔργον τὸ ἀθάνατον;

Δὲν πταίεις, ἐστήριξας τὸ ἀγάλμα ἐπὶ τοῦ βάθρου καὶ τὸ ἀγάλμα ἀπὸ τοῦ βάθρου του κατήλθε.

(Ἐπαίρει τὸν χιτῶνά της καὶ με σταθερὰν χεῖρα ἐμπήγει τὸ ἐγγχειριδίον ἐπὶ τὸν ἀριστερόν μαστόν).

Ἡ Ἄφροδιττὴ ἡ Ζηλότυπος, τὸν υἱόν της ἔπεμψε.

Ὡ Ρέννη, ἀδελφέ μου. Περιττοὶ κ' οἱ δύο εἴμεθα ἐδῶ· περιττοὶ καὶ ἴσως ἐπικίνδυνοι.

Θὰ ἐπαινίδωμεν ἀλλήλους, εἰς τὰ σκότη τοῦ Πλούτωνος.

Ἄχ, ἄς μὴ ἤκουα... τὴν λύραν καὶ τὰ ἄσματα... Αὐτὴ ἡ νῆσος... ἡ κυματόλουστος, δὲν ἔχει ὀφθαλμοὺς νὰ κλαῖωσι; (πίπτει καὶ τὸ πρόσωπόν της μορφαίνει ἀπὸ πόνον). Ἄς κλαῖωσι τὴν Γαλάτειαν τὴν δυστυχῆ, τὸ ἀγάλμα, τὸ ὅποιον τὸ βάθρον του ἀφῆκε.

Ἄχ, Πυγμαλίων! (ἐκπιέει).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ